

Fietsen in het paradijs

Eerste druk, februari 2012

© 2012 Jan Reneman

ISBN: 978-90-484-2304-0

NUR: 508

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

FIETSEN IN
HET PARADIJS

JAN RENEMAN

Ujung Pandang

De grote Boeing had ons naar Singapore gebracht en van daaruit waren we naar Ujung Pandang op Sulawesi gevlogen.

Een jaar eerder hadden we van hieruit langs de westkust naar het noorden, naar Rantepao gefietst. Rantepao is het centrum van de Tana Toraja; een stam die in de maanden juni, juli en augustus, de droge maanden in Sulawesi, enorme begrafenisceremoniën houdt. Dat jaar waren we drie dagen in Rantepao gebleven en hadden zo'n ceremonie meegemaakt. Zeer indrukwekkend, maar niet iets voor de Partij voor de Dieren moet ik zeggen. We zijn toen vanaf Rantepao via de oostkust naar het zuiden, naar Ujung Pandang teruggefietst. Nu gingen we naar Centraal en Noord Sulawesi.

Het hotel in UJP was al geboekt. Een luxe hotel aan zee met zwembad en bar. We kenden het nog van het jaar ervoor. Toen konden we geen gebruik maken van het zwembad omdat er een groep Australische mariniers in rondplonsten. Hun boot lag in de haven en daar hadden zij ook moeten blijven. Ze dronken namelijk tot laat in de avond liters bier in het zwembad en gaven zich daarna geheel bloot aan de moslima die hen bedienden. De MP heeft ze 'zachtzinnig' verwijderd; hetgeen het hotel nog een glazen deur kostte. Het was wel een leuk tafereeltje geweest voor mensen met een jetlag.

Dit jaar waren er geen mariniers in het zwembad, maar helaas voor ons ook geen water. Het werd namelijk geres-taureerd.

Meteen vanaf het vliegveld reden we met het busje dat ons ophaalde naar de plaatselijke reisagent om voor de volgende

dag een transfer naar Rantepao te regelen. Rantepao lag ongeveer vierhonderdvijftig kilometer naar het Noorden en dat stuk kenden we al.

De manager zette in op tweehonderdvijftig duizend rupiah (ongeveer honderd euro). We eindigden op honderdvijftig duizend rupiah.

's Avonds aten we heerlijke vis aan een van de vele visstalletjes tegenover Fort Rotterdam, een voormalig Nederlands fort dat door alle Nederlandse toeristen wordt bezocht. Slechts weinigen weten dat het fort een bijzondere bibliotheek heeft, die toen beheerd werd door een stokoude Indonesiër die heel goed Nederlands sprak en Nederlandse les gaf aan van heinde en ver komende jongens en meisjes die gids wilden worden. Er zijn daar boeken uit de zeventiende eeuw met tekeningen van het oude fort.

Een jaar eerder hadden we gegeten in het langste restaurant ter wereld. Dat is niet echt een restaurant, maar een lange rij van wel tweehonderd etensstalletjes langs de 'boulevard'. Je kunt er van alles krijgen: nasi campur, mihoen goreng, pisang goreng, spekkoeken en nog veel meer. Je kunt bij het ene stalletje het voorgerecht nemen, bij een ander het hoofdgerecht en bij weer een ander het toetje. Je moet dan wel rekening houden met mee-eters.

De stalletjes staan op de stoep aan de middenweg. Achter de stalletjes staan tafels en stoelen waar je kunt eten. Naast die tafels en stoelen is een muurtje en achter het muurtje een talud. Op dat muurtje en talud lopen ongeveer tienduizend kakkerlakken die een graantje willen meepikken. Op hun beurt worden zij weer gegeten door ongeveer duizend ratten. Het beste wat je kunt doen is onverstoorbaar dooreten.

Bij de visstalletjes heb je geen last van beesten. Je kunt er uitstekend gebakken vis krijgen in overheerlijke saus. Je krijgt er nasi putih, pittige groente en chili's bij en een kommetje water om je vingers te spoelen, want er wordt met de

handen gegeten. De rechterhand welteverstaan, want met de linkerhand word je geacht een zekere plaats af te vegen. Toiletpapier kent men niet, daarom pikken wij er altijd een paar mee uit het eerste, luxe hotel voor onderweg.

Een zeearend en kakkerlakken

Rantepao was snel bereikt met het busje. De fietsen pasten er gemakkelijk in.

In Rantepao troffen we enkele vrienden van het jaar ervoor. Yakobus, onze gids bijvoorbeeld. Waarmee we schitterende wandelingen door de jungle hadden gemaakt en de begrafenisceremonie mee hadden bezocht. Hij sprak redelijk Nederlands en noemde het meisje achter de balie van hotel Indra, waar we overnachtten, “lekkerrrrrrr kontje” en ik kon dat alleen maar beamen.

Rantepao is een leuk stadje en het fijne van de Tator is, dat het christenen zijn, want dat betekent dat er bier is. In die kleine moslimdorpjes valt dat altijd zwaar tegen en kom ik niet aan mijn dagelijkse portie alcohol.

Rantepao was de start van onze zeshonderdvijftig kilometer durende fietstocht. Hotel Indra was voorlopig onze laatste luxe.

De eerste etappe was ongeveer honderdvijfendertig kilometer. Dat hakte er dus meteen flink in. Toch hadden we er over nagedacht.

De eerste tien kilometer moesten we weliswaar flink klimmen, maar daarna volgde een afdaling van zestig kilometer. Dwars door de jungle, die tot aan de weg reikte. Boven onze hoofden cirkelde een zeearend. Zolang het geen gieren zijn, hebben wij er geen moeite mee, maar gieren komen niet voor in Sulawesi.

Fietsen door de jungle is veel intensiever dan in een busje

door de jungle. Als je fietst ruik je de bedwelmende geuren van wild, brugmansia's, mafflesia's, durian vruchten en dieselolie en je hoort de stilte, die slechts wordt onderbroken door cicades, het geroep van de arend, het gekrijs van de apen en het getoeter van de busjes. En die toeteren in Indonesië heel wat af. Een man zonder toeter is geen man en dat bedoel ik niet dubbelzinnig.

Toch viel het verkeer erg mee en dat terwijl het toch de hoofdweg van Sulawesi was, dus zeg maar een soort A4.

We dronken koffie bij mijnheer Luther, een oud KNIL-militair die goed Nederlands sprak. Hij had toen we aankwamen ruzie met een paar Fransen die op zijn terras wel foto's hadden gemaakt van het schitterende uitzicht, maar niets wilden drinken of betalen. Echte Fransen dus. Het uitzicht was daar niet te beschrijven zo mooi en ik beschrijf het dus maar niet. Een Nederlandse projectontwikkelaar had daar allang een luxe hotel gebouwd, maar mijnheer Luther had alleen maar een restaurantje met twee kamers die je kon huren voor omgerekend vijfenzeventig eurocent per nacht per kamer.

Wij moesten echter door.

Na de zestig kilometer afdaling was de weg verder vlak maar het was zeer heet dus kwamen we bezweet bij onze overnachting in Massamba. Waar ik vooraf al bang voor was, kwam helaas uit.

Massamba was zo'n typisch plaatsje waar maar één losmen (afgeleid van het Nederlandse woord logement) was en dat was er eentje waar de kakkerlakken moeilijk te vermijden waren. Nu doen kakkerlakken mij niets zolang ze buiten zijn en ik ook. Ben ik echter in mijn kamer en zijn zij daar ook, dan slaap ik niet rustig. Kakkerlakken zijn namelijk nogal gesteld op mensen en vooral hun etensresten en ik slaap met mijn mond open en ondanks het tandenpoetsen blijft er nog wel eens een restantje vlees tussen mijn tanden zitten.

Nu schijn je die beesten niet te mogen doodtrappen want dan komen er larven vrij en ben je op den duur nog verder van huis, maar dat was ik al dus dat maakte in mijn geval niet uit. Je moet ze op hun rug leggen was me verteld. Dan gaan ze vanzelf dood, want ze kunnen zichzelf niet omkeren. Maar ja, ik ben een dierenvriend. Ik hou van dieren dus ik laat ze niet lijden en trap die kakkerlakken gewoon dood.

Het bijkomende probleem in Massamba was echter dat het licht in het dorpje uitviel en dat we de batterij van onze zaklantaarn waren vergeten op te laden. Het enige voordeel van de stroomuitval was, dat de plaatselijke moskee 's morgens om vier uur ook erg rustig was.

Uiteraard werd het 's morgens weer licht na een lange, bange nacht.

De rit naar onze volgende stop, Mangkutana, was gelukkig niet zo lang en die plaats had een heel grote kerk en een redelijk luxe hotel met airco en een toilet zonder gaten in de grond zodat we verzekerd waren van een rustige nacht. De rit was wel erg warm, want het was wel vijfendertig graden, maar we reden langs plantages met oliepalmen en die boden voldoende mogelijkheden om af en toe de schaduw op te zoeken en dat scheelt toch al gauw tien graden.